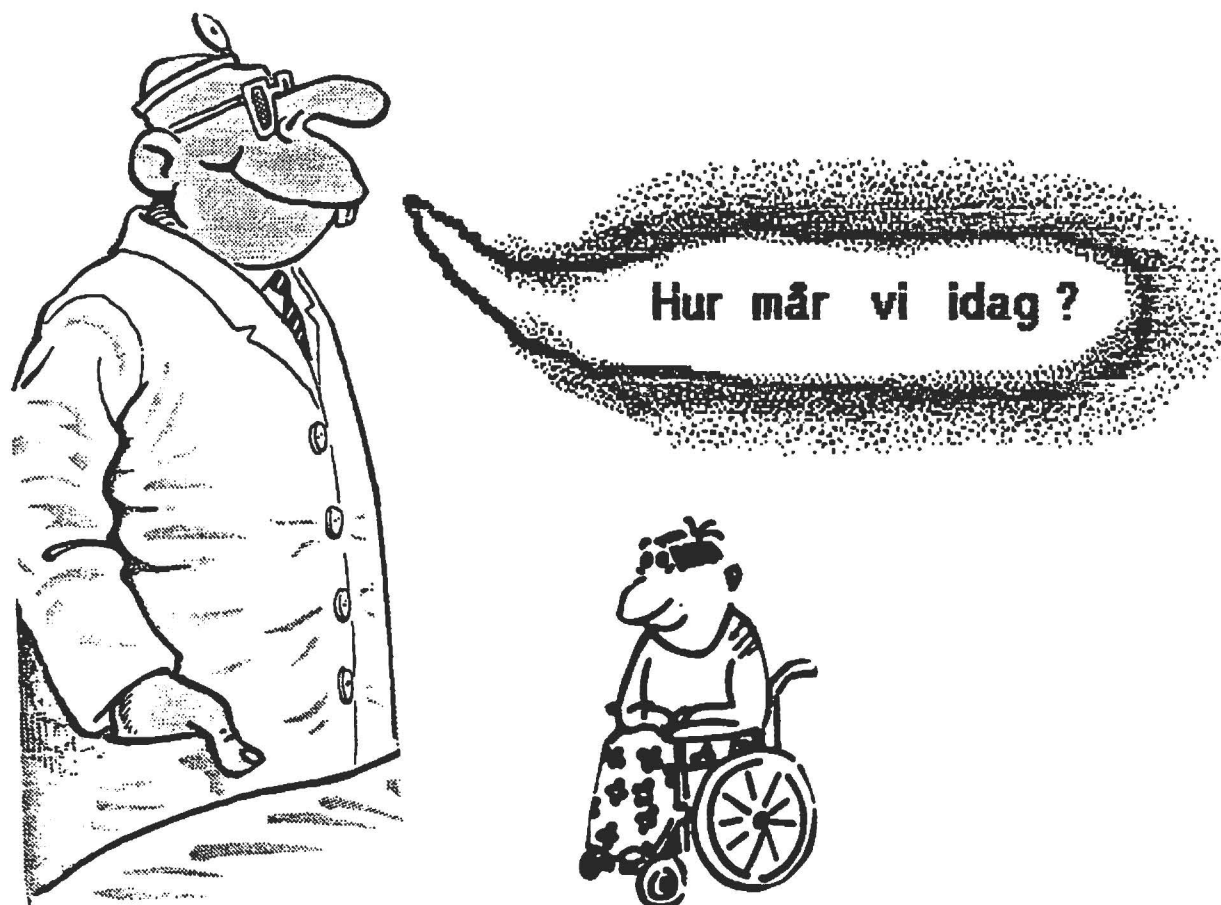

Bland blir jag förvånad när jag läser i en handikapptidskrift att en icke-handikappad funktionär uttrycker sig så här: "Det är viktigt att vi kan göra oss hörda, så att vi själva får vara med och påverka vår boendesituation." Eller som en kanslichef (icke-handikappad så klart) skrev i en annan svensk handikapptidskrift: "Vi handikappade måste själva kunna bestämma när vi vill lägga oss." Det är lätt att hitta liknande citat i nästan varje nummer.

Rörande identifikation

På ett sätt är det ju rörande att dessa personer identifierar sig så mycket med sina skyddslingar att de glömmer att de själva inte är handikappade. Men varför skrattar inte läsarna och reagerar? Kan ni tänker er att en man skriver i en kvinnokamptidskrift: "Vi kvinnor måste ha tillgång till bättre mensskydd!"

Ädla filantroper

För välgörenhetsorganisationer är det kännetecknande att de styrs av icke-handikappade filantroper. (Det finns även handikappade filantroper.) Människor med funktionshinder är föremål för verksamheten och har inte så mycket att säga. Det anses som ädelt att ägna sig åt att hjälpa andra. Det anses mindre ädelt att kämpa för sin egen sak.

Inom STIL är vi inte ädla eftersom vi kämpar för att förbättra vår egen livskvalitet. Eftersom vi tycker att vi själva är kapabla att föra vår talan behöver vi inga filantroper som ska göra det åt oss. Därför har enligt våra stadgar endast människor med behov av personlig assistans full rösträtt i vår förening. På kontoret vill vi helst ha funktionshindrade anställda.

Det är viktigt att enbart sådana personer representerar oss och arbetar med våra frågor som själva har den avgörande erfarenhet. Att ha ett funktionshinder inne-

bär inte bara tekniska och juridiska problem utan även att tillhöra en minoritet som utsätts för fördomar och diskriminering. Erfarenheter av och insikter om detta är svårt att förvärva om man inte själv har ett funktionshinder. Eftersom STIL sysslar enbart med personliga assistans-frågor är det naturligt att endast folk som själv har sådana behov bestämmer och bedriver detta arbete.

De tar våra jobb

Arbetslösheten bland människor med funktionshinder är säkert 3 till 4 gånger högre än allmänhetens. Samtidigt är det inte ovanligt att anställa icke-handikappade kanslisters på våra föreningar. Hur kan vi med trovärdighet kräva att andra ska anställa människor med funktionshinder om vi själva verkar tvivla på vår egen arbetsförmåga?

Hur påverkas vi av våra ledare?

Varje människa behöver förebilder. Enligt samhällets fördomar är vi som har funktionshinder sjuka, svaga, hjälplösa och beroende av andras omsorg. Dessa fördomar bekräftas av blotta existensen av icke-handikappade ledare och funktionärer. Därför är det mycket viktigt att vi får se kamrater i

vår omgivning och samhället som har ledande befattningar. I vår rörelse måste vi representeras av våra egna, annars tror vi själva inte att vi kan föra vår egen talan. Hur ska vi då påverka andras attityder mot oss?

De icke-handikappades roll i STIL

För att åstadkomma de förändringar som vi arbetar för behöver vi allas stöd. Man kan stödja oss och våra krav i politiska partier, på arbetsplatsen, i folkrörelserna m m. I vår organisation behövs allas kunskaper, stöd och arbetsinsatser oavsett om de har ett funktionshinder eller ej. Men om våra icke-handikappade vänner har verkligen förstått vad arbetet i STIL går ut på, nöjar de sig med att vara stödmedlemmar utan rösträtt.

Fråga om självkänslan

Inom sjuk- och institutionsvården händer det ofta att personalen säger: "Hur mår vi idag?" På liknande nedlåtande sätt talar man ofta även med barn. Ska vi tillåta att vi behandlas på samma sätt i våra egna föreningar? Vad har vi egentligen för självkänsla? När börjar någon att skratta?

Adolf